

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul II • Nr. 33 (38) • 3 octombrie 2021

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să-i iubim pe vrăjmașii noștri!

Înaltpreasfințitul Pimen, Arhiepiscopul Sucevei și Rădăuților

„Prin iubirea vrăjmașilor, a dușmanilor noștri, ne facem fiii Celui Preainalt, fiii lui Dumnezeu. Iubirea vrăjmașilor este cea mai mare virtute creștină. Fără această virtute nu ne mântuim, nu dobândim împărăția cerurilor.”

Este foarte greu, deși nu imposibil, ca firea păcătoasă a omului, înclinată spre răzbanare, să se schimbe atât de mult, încât omul să-l iubească pe cel care îl urăște și să dorească binele celui care îi face rău. Cu alte cuvinte, la prima vedere, Evanghelia ne îndeamnă la o stare sufletească și la o acțiune greu de îndeplinit. Totuși, Sfinții Părinți ai Bisericii spun că Mântuitorul Iisus Hristos nu cere omului ceea ce el nu poate împlini. Prin urmare, dacă omul păcătos constată că nu poate să iubească pe vrăjmași, el trebuie să ceară ajutorul lui Hristos, ca iubirea lui Hristos să vindece sufletul său rănit de răutatea vrăjmașilor și să-i dăruiește harul iubirii Sale milostive. Astfel, cu ajutorul harului lui Hristos, el poate scoate din inima sa „spini urii” și ai dorinței de răzbanare, cum se spune într-o rugăciune ortodoxă pentru iertarea vrăjmașilor. În acest sens, iubirea de vrăjmași sinceră, adică nu una fățarnică, începe cu rugăciunea pentru iertarea vrăjmașilor.

Când creștinii erau persecutați, spune Sfântul Iustin Martirul și Filosoful în secolul al II-lea, ei se rugau pentru împăratul prigonitor și motivau rugăciunea lor astfel: ne rugăm pentru împărat, deși el ne urăște și ne persecută, pentru ca Dumnezeu să-l elibereze de duhurile diavolești care-l stăpânesc atunci când ne urăște pe noi creștinii fiindcă Îl iubim pe Hristos. Împăratul are, deci, nevoie de rugăciunile noastre pentru ca Dumnezeu să-l schimbe din om rău în om bun, să-i lumineze mintea și să-i încălzească inima cu harul Său.

Vedem, deci, o aplicare concretă și

corectă a Evangheliei iubirii de vrăjmași în viața creștinilor, adică să ne rugăm pentru mântuirea celor care ne fac sau ne voiesc răul, pentru schimbarea lor în bine, pentru a birui răutatea prin bunătate. Astfel, vrăjmașii sunt puși în starea de-a recunoaște ei înșiși superioritatea spirituală a celor ce suferă răutatea unor oameni fără să devină și ei răutăcioși sau răufăcători prin răzbanare. În literatura noastră românească, acest adevăr, ecou al Sfintei Evanghelii în viața poporului, a fost exprimat în versurile următoare:

Răzbanarea cea mai cruntă este când dușmanul tău / E silit a recunoaște că ești bun și dânsu-i rău.
(Bogdan Petriceicu Hașdeu, *Răzvan și Vidra*)

Pericopa evanghelică de astăzi ne îndeamnă să nu ne asemănăm cu oamenii căzuți în păcate sau robiți de patimi egoiste, răufăcători și răzbanători, ci să ne asemănăm cu Dumnezeu Cel milostiv Care nu coboară la nivelul naturii umane căzute sau păcătoase, ci dorește să-l ridice pe om la sfințenia și bunătatea Lui.

Totuși, când ne rugăm pentru iertarea și îndreptarea vrăjmașilor, schimbarea sau îndreptarea acestora nu vine totdeauna când dorim noi și cum do-

Duminica a 19-a după Rusalii

Iubirea de vrăjmași începe cu rugăciunea pentru schimbarea sau îndreptarea lor

Sursa: *Ziarul Lumina*

rim noi. Uneori, e nevoie de multă răbdare, iar rugăciunea trebuie însoțită cu post. Adesea, efectul rugăciunii pentru vrăjmași se vede în schimbarea atitudinii vrăjmașilor față de noi, nu pentru că au fost pedepsiți de noi, ci pentru că au ajuns să constate ei înșiși că sunt nedrepti sau răi, tocmai pentru că nu li se răspunde la răutate cu răutate. Unii oameni se schimbă în bine pentru că Dumnezeu le dăruiește multe binefaceri, deși ei nu le merită, îi ajută în viața lor, deși ei nu merită să fie ajutați. Exemplul cel mai bun este vameșul Zaheu, care s-a convertit nu fiindcă a fost pedepsit, ci pentru că i s-a oferit o onoare pe care n-o merita, aceea de a fi fost vizitat de Iisus în casa sa. Iar alți oameni se schimbă în bine printr-o lucrare tainică, înțeleaptă și pedagogică a lui Dumnezeu, Care transformă o încercare, o boală, o suferință, un accident din viața omului într-o pedagogie care-l ajută pe om să înțeleagă că are nevoie de ajutorul lui Dumnezeu Cel milostiv.

Totuși, când Dumnezeu „ceartă” pe cineva, El nu o face ca răzbanare, ci ca dorință de-a îndrepta pe cel păcătos pe calea mântuirii. Când omul nu se îndreaptă prin „leacuri dulci”, Dumnezeu Cel milostiv folosește „leacuri duhovnicești amare” pentru a-l salva pe acesta.

Sărbătorile, izvor de bucurie

Sfântul Acoperământ, „mâna” protectoare a Maicii Domnului

Arhimandritul Mihail Daniliuc | Doxologia.ro

An de an, pe 1 octombrie, Biserica Ortodoxă prăznuiește Acoperământul Maicii Domnului. O sărbătoare a bucuriei și recunoștinței, căci suntem chemați să cinstim pe Împărăteasa cerurilor, care nu conține să acopere cu iubire și ocrotire Biserica Fiului ei. Celebrarea sărbătorii pornește de la o minunată apariție a Maicii Domnului în biserica din Vlaherne, din capitala Imperiului Bizantin, la 1 octombrie 911. Fecioara Maria s-a arătat călugărilor Andrei și Epifanie care, împreună cu mult popor, în noaptea aceea înălțau stăruitoare rugăciuni Maicii Domnului să nu lase cetatea lor în mâna slavilor ce le amenințau zidurile. De atunci, ziua de proslăvire a cinstului omofor al Maicii Domnului s-a transformat într-o prăznuire a îndurării și necurmătei iubiri arătate de Sfânta Maria fiecăruia dintre noi. Mi se pare foarte interesant faptul că prin această minune Constantinopolul a fost apărat de ruși iar, după încreștinare, rușii au preluat sărbătoarea și au dezvoltat-o în chip deosebit – ea devenind până astăzi una dintre cele mai frumoase sărbători închinat Născătoarei de Dumnezeu.

Din tradiția rusească am preluat și noi celebrarea: o veche însemnare ne spune că, pe la 1483, în Moldova se traduseseră din rusește slujba și acatistul Sfântului Acoperământ. Am putea lega

importantul eveniment din viața bisericească de la noi de un altul, petrecut în familia Bincredinciosului Ștefan cel Mare și Sfânt: pe la anul 1481, Elena, una dintre fiicele voievodului s-a căsătorit cu țareviul Ioan cel Tânăr, fiul țarului Ioan Vasilevici al III-lea. Se pare că Olena, cum îi spuneau rușii, impresionată de evlavia noi sale familii față de Acoperământul Mariei, a adus acasă această evlavie, determinându-i pe clericii din Moldova să traducă și să țină ziua.

Așadar, încă din a doua jumătate a secolului al XV-lea, românii au făcut cunoștință cu omoforul Născătoarei de Dumnezeu și nu s-au mai putut despărți de el, simțind cu adevărat că „proprietara” lui nu conține să-i protegiască. Drept dovadă stau numeroasele mănăstiri, schituri sau biserici de enorie cu hramul pe 1 octombrie. Însăși ziua de proslăvire a Acoperământului a primit o denumire specială în calendarul popular românesc, „pocrovă” – de la slavul „pokrov”, ce se tâlcuiește „acoperământ”. Evlavia bincredincioșilor creștini față de milostivirea Maicii Domnului, arătată prin Sfântul ei Acoperământ a transformat ziua de 1 octombrie într-o zi cu ținare, adăugând-o celorlalte sărbători mariale atât de iubite de români.

Preluând tradiția bizantină, odată cu

celebrarea minunii de pe 1 octombrie 911, și cărmuitorii de demult ai poporului rus au cinstit în mod special omoforul Maicii Domnului.

Însemnările din istoria creștinismului rus ne înfățișează această realitate în mod concret: încă din secolul al XII-lea a fost zidită o biserică purtând acest hram, cunoscută astăzi sub numele de Catedrala Acoperământului (de pe râul Nerl, din localitatea Bogoliubovo, Rusia), inclusă actualmente în patrimoniul mondial UNESCO. Ctitorul măreței zidiri, cneazul de Vladimir și Suzdal, Andrei Bogoliubov, primind ajutorul miraculos al Maicii Domnului într-un război cu tătarii, s-a hotărât să aducă astfel preacinstire protectoarei sale. Ba mai mult, tot el a compus slujba Acoperământului, dar și acatistul. Deoarece a apărat Ortodoxia cu prețul vieții sale, Biserica Rusă l-a trecut pe evlaviosul prinț în rândul sfinților, pomenindu-l în fiecare an pe 4 iulie.

Într-o somptuoasă catedrală în orașul Vladimir se află moaștele Sfântului Andrei, dar și ale fiului său, Izyaslav. Cu voia lui Dumnezeu și prin bunăvoința unei familii de buni creștini, am avut bucuria să mă închin în biserica închinată Fecioarei Maria, dar și la moaștele celor doi sfinți ruși. Pictura sfântului locaș prezintă și imagini din luptele purtate de Sfântul Andrei împotriva tătarilor, pentru apărarea credinței ortodoxe. Maica Domnului apare pictată cu mâinile ridicate, ocrotind cu Sfântul ei Acoperământ armata cneazului rus. Sfântul locaș s-a dovedit ferit de opresiunea bolșevică când, pe timpul regimului totalitar, mai toate bisericile din oraș au fost dărâmate ori desinate unor activități nedemne de menirea hărăzită lor de ctitori.

Ce bine ar fi dacă ar urma exemplul Sfântului Andrei și cărmuitorii noștri de astăzi: pe lângă priceperea și iscusința lor, să-și pună încrederea în ajutorul Preacuratei Fecioare. Ba chiar fiecare din noi am putea proceda la fel, nu doar cei din fruntea nației, precum odinioară Sfântul Andrei din Vladimir: nu este viața noastră o continuă luptă? Nu ne simțim noi împresurați zilnic de asediatori ai credinței noastre sfinte? Nu sesizăm din ce în ce mai des primejduite valorile spirituale și tradiționale ale poporului român?

Rămâne doar să strigăm la ajutorul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, care nu va întârzia să ne întindă cu mărinitie brațele sale atotîndurătoare, acoperindu-ne de tot răul cu Sfântul ei Acoperământ.